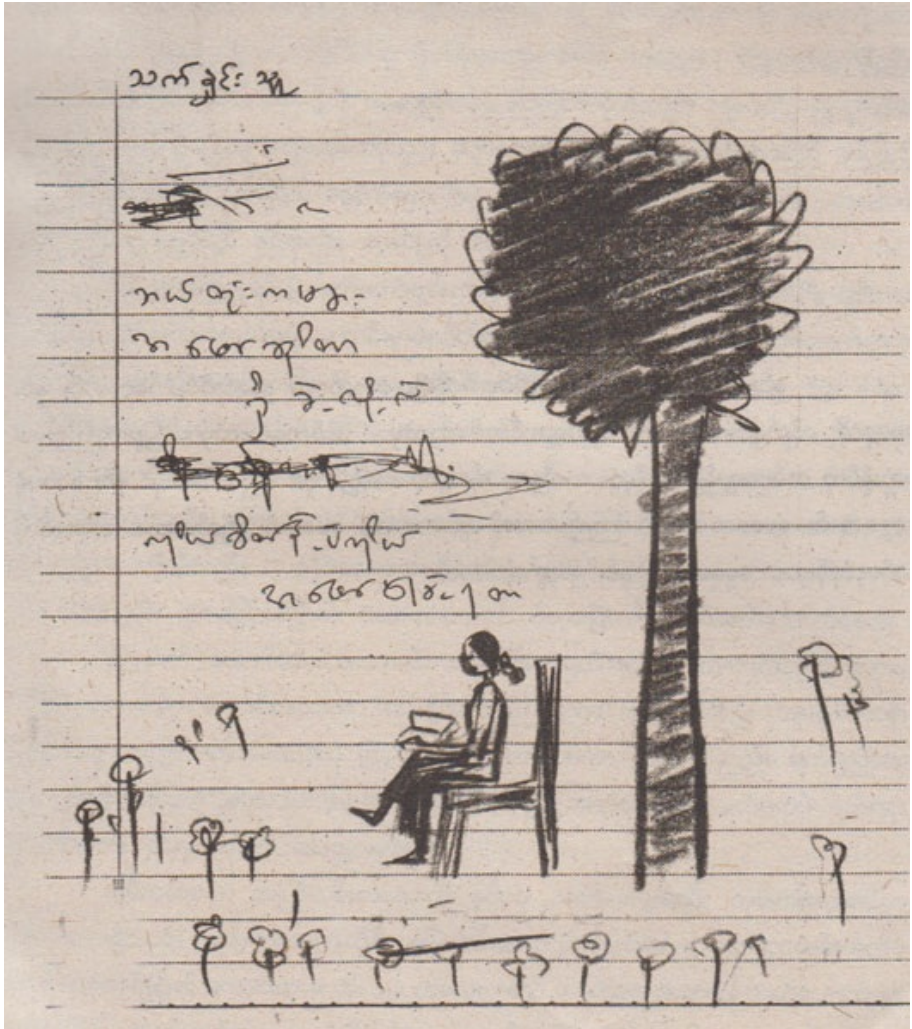

နှင်းခွမ်း

ပျိုးလက်ဟန်

အခန်း(၁)

“နှင်း အိပ်မက်ပြန်ပြီ။ အရင်အိပ်မက်လိုမျိုး မဟုတ်ဘူး ။

အရင်အိပ်မက်တွေတိုင်း နှင်း မေမေ့ကို လိုက်ရှာနေရတယ်။
ထင်းရှူးပင်အုပ်တွေထဲမှာ ၊ အိမ်ကလေးထဲမှာ ၊ မြူတွေကြားမှာ ၊
မဆုံးနိုင်တဲ့ လမ်းအရှည်ကြီးပေါ်မှာ ။ ဘယ်မှာ မှ မေမေ့ကို
မတွေ့ရဘူး။ ဒီညအိပ်မက်မှာ နှင်း မေမေ့နဲ့ တွေ့ရတယ်။ မေမေက
နှင်းကို ကြည့်မဝသလို နှင်းကလည်း မေမေ့ကို ကြည့်မဝဘူး။
တကယ်လို့ ထင်နေတုန်းမှာ ပဲ မေမေရယ်။ နှင်း နိုးသွားခဲ့ပါတယ်”

* * *

“သက်နှင်းသူ ဆိုတာ အဲဒီ မိန်းမပေါ့” ကိုယ့်နာမည်
ကြားလိုက်ရသဖြင့် စောင်းငဲ့ကြည့် လိုက်တော့ အနီးက စားပွဲမှာ
ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ ယောက်ျားက မိန်းမကို
သက်နှင်းသူ ဆိုတာ ကိုယ်ပဲလို့ ပြနေပုံရသည် ။ ဒါပါပဲ လူတွေက၊
မဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီးပြီး ထိမထင်တဲ့ ပုံစံချိုးလိုက်ကာ ထိုစုံတွဲကို
ခပ်တည်တည် ကြည့်ပစ်လိုက်သည် ။ ငနဲမတော့ ဖြိုသွားမှာ ပဲ။
ဘယ်လိုမိန်းမပါလိမ့်လို့ သူ တွေးနေတော့မည်။ ပျော်စရာကြီးနော်။
ဒီလိုမျက်လုံးမျိုး တွေနဲ့ အကြည့်ခံရတာ တောင့်တောင့်ကို ရိုးနေပြီပဲ။
ဂရုစိုက်ရမှာ လား။ သက်နှင်းသူ နာမည်ပိုကြီး တာပေါ့။ ဟားဟား။
လောကကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ပဲ နိုင်ရမည်။ လူတွေကို ဒီလိုနည်းနဲ့
ပဲနိုင်ရမည်။

လူတွေကိုကြည့်ရင်းနဲ့ တော်တော်ပျင်း လာပြီ။ သူတို့ ကလည်း
နှင်းသူကိုကြည့်ပြီး ပျင်းလာ လောက်ပြီ။ စီးကရက်သောက်ရရင်
ကောင်းမှာ ပဲ။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက စီးကရက်ကိုထုတ်ပြီး သောက်တော့
စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ရောက် လာပြီး “အမ ဆိုင်ထဲမှာ စီးကရက်
မသောက်ရပါဘူး” တဲ့ ။ နံရံမှာ ကပ်ထားသော NO SMOKING ဆိုတဲ့

စတစ်ကာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည် ။ နှင်းသူ ပခုံးတွန့်ပြီး
မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ အပြင်ကိုလှမ်းငေးနေလိုက်သည် ။
စားပွဲထိုးကလေး လည်း ယောင်ချာချာ ထွက်သွားရလေသည် ။
မကြာခင်ဘဲ မျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဘေးမှာ
လာရပ်တော့ ဘာလဲလို့ မေးလိုက်သည် ။ “ညီမလေး
ဆေးလိပ်သောက်ချင်ရင် အပြင်ခဏ ထွက်သောက်ပါနော်” ဟာ
ဘာတွေလဲ။ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ Bath room ထဲ ဝင်သွားပြီး စီးကရက်
ဆက်သောက်နေ၏ ။

ထို့နောက် ဘေစင်မှာ လက်ဆေးရင်း အားရပါးရ ရယ်နေသော
သက်နှင်းသူကို ဘေးမှ လက်လာဆေးသော ကောင်မလေးက
အလန့်တကြားကြည့်ကာ ရေပိုက်ပိတ်ပြီး ကမန်းကတန်း
ပြန်ထွက်သွားသည် ။ ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီးပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ
ရယ်မိပြန်သည် ။ ။ မျက်ရည် တွေကျ လာပြီး
ဗိုက်ကြောတွေနာလာတော့မှ အရယ်ရပ်တော့သည် ။ အရာရာတိုင်းက
ရယ်စရာပဲ။ ရယ်စရာလုပ်ပစ်ရမှာ ပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သေသွားမှာ ပေါ့။

ဆိုင်ကလေးက အပြန်လမ်းကလေးကို နှင်းသူ သဘောကျသည် ။
ကုန်းကလေး ပေါ်မှာ ဆိုင်ကလေးရှိသည် ။ ကုန်းကလေးအတိုင်း
ပြေးဆင်းရတာ အရသာပဲ။ ကလေးဘဝတုန်းကလိုပဲ
စကိတ်လေးတစ်စုံရှိရင် ကောင်းသား။ အို. . . ကလေးဘဝကို ဘာလို့
တွေးမိတာလဲ။ ဘယ်လောက်များ လှပခဲ့လို့ လဲ။ အထီးကျန်တဲ့ ဘဝ။
ရှုံးနိမ့်တဲ့ ဘဝ။ အထီးကျန်ခဲ့တယ်သာပြောတာ ဘယ်တုန်းများ
အဖော်ဆိုတာ ရှိခဲ့လို့ လဲ။ တစ်ယောက်ထဲစကားပြောခဲ့ရတာ ပါ။
ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ပဲ ကိုယ် အဖော်ပြုခဲ့ရတာ ။ တစ်ခုတော့ကောင်းတာဘဲ။
ဘယ်သူကမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် လာပြီး အပြစ် မပြောကြ။ အပြစ်တဲ့ ။

အဲ့ဒီစကားကို သိပ်ကြောက်တယ်။ မွေးကတည်းက အပြစ်တွေအပြည့် ပါလာတဲ့ သက်နှင်းသူ။ ဒီအပြစ်ဆိုတဲ့ စကားကို မကြားပါရစေနဲ့ တော့ မေမေ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ တွယ်တာခြင်းမရှိဘဲ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝရဲ့ အချိန်တွေကို ဘယ်လောက်ကြာကြာဖြတ်သန်းနိုင်သလဲ။ တွယ်စရာလူလည်း မမြင်။ ကိုယ့်ကိုတွယ်တာချင်သူ ဆိုတာလည်း မရှိ။ ချစ်စရာလူလည်း မရှိ။ တွယ်တာစရာလည်း နတ္ထိဖြစ်တဲ့ ဘဝမှာ အသက်ရှင် နေရတာ ငြီးငွေ့လှပါပြီ။ ဘာကိုမှ လည်း မကြောက်တော့ပါ။ ကိုယ့်အသက်သေမှာ လည်း မကြောက်တော့ပါဘူး။

မိုးရေတွေထဲမှာ စွတ်သာသွားနေမိသည် ။ ဘယ်ရောက်နေလဲမသိ။ ဘယ်ကိုသွားနေလည်း မသိ။ ချမ်းနေလားလည်း မသိ။ အာရုံကြောများ လည်း ချို့တဲ့ ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ ။ ရှင်သန်နေတဲ့ နေ့တိုင်း ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိ။ ဘာကြောင့်အသက်ရှင်နေသလဲ။ ချမ်းနေတာသာ မသိတာ တစ်ကိုယ်လုံးကတော့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည် ။ လမ်းပေါ်မှာ လည်း လူသူကင်းမဲ့လို့ ။ အို တစ်ကမ္ဘာ လုံး မရှိတော့လည်း အေးတာပဲလေ။ မျက်လုံးတွေရဲ့ အောက်မှာ စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေပြီ။ စိတ်တင်း ထားရတာ မောလှပါပြီကွယ်။ ဒီလို မိုးသည်းတဲ့ တစ်နေ့မှာ ပေါ့။ နှင်းသူကို မေမေရိုက်ဖူးသည် ။ ရက်စက်စိမ်းကားသော အကြည့် အေးစက်မျက်စိကိုယောင်ပြီး မှီ တပ်စ်လိုက်မိသည် ။ ကြောက် တယ်မတွေးဘူး။ ခြေထောက်တွေက ကိုယ်မသိဘဲ ပြေးနေလေသည် ။ အိမ်ပြန်မယ်။ ဟား . . . ဟား ဘယ်မှာ လဲ အိမ်။ နင့်မှာ အိမ်ရှိလို့ လား သက်နှင်းသူရဲ့ ။ စဉ်းစားပါအုံး။ တော်ပါတော့။ အိမ်မက်ဆိုးတွေရပ်ပါတော့။ ငါ့ကိုသတ်နေတဲ့ အိမ်မက်တွေ။ ပြေးရင်း ပြေးရင်း ခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေးကာ လဲကျသွားသည် ။ မထချင်တော့။

ထာဝရသာ အနားရလိုက်ပါတော့ကွယ်။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ်
တိုက်ခိုက်နေရတာ လောက် ဆင်းရဲခြင်းမရှိ။ လဲကျသွားသော နေရာမှာ
ဘဲ ထိုင်နေမိသည် ။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် ရောက်နေတာပဲ။
သစ်ပင်၏ ခြေရင်းနားမှာ မြေတွေ ပြိုနေကာ ချိုင့်ကြီးဖြစ်နေသည် ။
ကံကောင်းလို့ ပြုတ်မကျတယ်။ ချိုင့်ကြီးထဲမှာ သစ်ပင်အမြစ်
တချို့တွေနေရသည် ။ မြေလွှာထုကိုဖောက်ပြီး
အောက်ကကျောက်သားတွေထိ အမြစ်တွေက ကုပ်ကပ်တွယ်လို့ ၊ အော်
သစ်ပင်တောင် တွယ်စရာကိုကုပ်ကပ်ထားရှာသည် ။ သူ ရပ်တည်ဖို့
အတွက် သည်းကြီးမည်းကြီး တွယ်ကုတ်ထားရတာ ပေါ့လေ။
သက်နှင်းသူမှာ တော့ ရှင်သန့်ဖို့ အတွက်
ကုတ်တွယ်ထားစရာမရှိပါလား။ အိမ်ပြန်ပို့ပါ။

* * *

အခန်း(၂)

ရှင်းလင်းခြင်း (၇၅၅)

လောကဏီမှ အကဲခတ် ချစ်သူများ
ဒီရေကန် မှာ အကဲခတ်
မသိဘဲ ဖမ်းဆီး

၇၅၅ ကို ခြေထောက်ချင်း
ရေကန်ကန်ကန် ခြေထောက်ချင်း

ဂျီဂျီ အစောကြီးနိုးလာသည် ။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်မှောင်မဲလို့ ။
လက်မှာ ပတ်ထားသော လက်ပတ်နာရီလေးကို နှိပ်ကြည့်တော့
မနက်လေးနာရီ။ မနက်ငါးနာရီ နှိုးစက်ပေးဖို့ နာရီလေးပတ်
အိပ်တာဖြစ်ပေမဲ့ ဒီထက်စောစောနိုးလာသည် ။ အိပ်ယာဘေးက
စားပွဲတင်မီးကလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ မေမေ့ခါတ်ပုံလေး။
“ပျော်ရွှင်သောမွေးနေ့ပါ မေမေ” ခါတ်ပုံလေးကို နမ်းလိုက် သည် ။
မေမေ့မွေးနေ့လေ။ သတိရစိတ်ကြောင့် ကျလာသောမျက်ရည်များကို
သုတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ဘုရားရှိခိုးမယ်။ ညကတည်းက ခူးထားတဲ့
စံပယ်ပန်းတွေလည်း ကပ်မယ်။ ပြီးတော့ မေမေ့ (၄၂)
နှစ်မြောက်မွေးနေ့မို့ နှင်းဆီ ၄၂ ပွင့်၊ မေမေသိပ်ကြိုက်တဲ့
နှင်းဆီပန်းရောင် ဖျော့ဖျော့။ ဘုရားခန်း ကို ခြေဖျားထောက်ပြီး
လာရတယ်။ ဖေဖေတို့ အခန်းရှေ့ကနေ ဖြတ်ရမှာ မို့လေ။ တော်ကြာ
နစ်ကီ နိုးသွားရင် နားငြီးနေရမယ်လေ။ အေးအေးဆေးဆေး
ဘုရားရှိခိုးချင်တာ။

ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ ရေခဲသေတ္တာထဲက မွေးနေ့ကိတ်ဝိုင်းဝိုင်း
သေးသေးလေးကို ဂျီဂျီ အခန်းထဲသယ်လာသည် ။
ဖယောင်းတိုင်သေးသေးလေး ၆ တိုင်၊ မေမေ့အသက် ၄ နဲ့ ၂
ပေါင်းတော့ ၆လေ။ Happy Birthday လို့ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ဆိုပြီး
ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ဖယောင်းတိုင်မှုတ်သည် ။ ဂျီဂျီ ကျင်းပပေးတဲ့
မေမေ့မွေးနေ့လေ။ ဂျီဂျီအခန်းထဲမှာ လည်း နှင်းဆီ ပန်းရောင်တွေ
ဝေနေအောင် ပန်းအိုးအများကြီး ပြင်ထားသည် ။ မေမေမရှိဘဲ
မွေးနေ့လုပ်လာတာ ၄ နှစ်ရှိပြီ။ မေမေရှိတုန်းကတော့ ဖေဖေရယ်၊
မေမေရယ်၊ ဂျီဂျီရယ် ဘုရားသွားသည် ။ မေမေ ဘယ်လောက်
နေမကောင်းဖြစ်နေနေ ဘုရားတော့ ရောက်အောင်သွားသည် ။ Wheel

Chair လေးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း လက်အုပ်ချီနေသော မေမေ့ကို မြင်ယောင်ကာ ဂျီဂျီ မျက်ရည်ကျလာ သည် ။ မငိုပါဘူး။ မေမေ စိတ်ဆင်းရဲနေမယ်။ မေမေ ဘုရားမသွားနိုင်သော မွေးနေ့ တစ်နှစ်ပဲ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီ နှစ်ပြီးတော့လည်း ဘယ်တော့မှ မသွားနိုင်တော့ပါဘူး။ ဂျီဂျီမေမေ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်မွေးနေ့ကိုမှ မကျင်းပနိုင်တော့။ ငြိမ်းချမ်းစွာ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ မေမေမြတ်နိုးတဲ့ ဗုဒ္ဓ လမ်းစဉ်အတိုင်း အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။

မေမေက နှလုံးရောဂါ ဝေဒနာကြားက ဂျီဂျီကို ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးဖွားခဲ့သည် ။ လောကကြီး မှ ထွက်ခွာရန် နေ့ရက်သည် ဒီနေ့လား၊ မနက်ဖြန်လား မသိသော မေမေက ဂျီဂျီကို ခွဲထားရစ် ခဲ့ရရင် နေထိုင်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့သည် ။ အထီးကျန်ဝေဒနာကို မခံစားရအောင် စာအုပ်တွေ များ စွာ ဝယ်ပေးသည် ။ မေမေ မရှိရင် လည်း လောကကြီးကိုဆက်ပြီး ရဲရင့်စွာရင်ဆိုင်ဖို့ သင်ခန်းစာ တွေ ပြသသည် ။ နေရာတကာတိုင်း မေမေက လိုက်မလုပ်ပေးခြင်းဖြင့် ရင့်ကျက်စေခဲ့သည် ။ ကလေးငယ်အတွက် ရက်စက်ရာကျသော်လည်း ဂျီဂျီအသက် ၅ နှစ်မှာ အခန်းခွဲပေးခဲ့လေပြီ။

တစ်ယောက်ထဲ စအိပ်ရသောနေ့ကို ဂျီဂျီမမေ့။ ၅ နှစ်ရွယ်ကလေးငယ်အဖို့ စွန့်စားခန်းကြီး တစ်ခု။ မေမေက အခန်းမီးတွေ အကုန်ပိတ်ခါ ညအိပ်မီးမှို န်မှို န် ပြာလဲ့လဲ့လေးသာ ထွန်းပေးခဲ့ သည် ။ ဂျီဂျီ တစ်ခွန်းမှ ဆန့်ကျင်မပြောခဲ့။ မေမေ့ကို အရိပ်လို ကပ်နေသူပီပီ မေမေ ဘာကြောင့် တစ်ယောက်ထဲအိပ်ခိုင်းထားလဲဆိုတာ နားလည်နေခဲ့သည် ။ မေမေက အမြဲတမ်းဖျားနေတယ်။ ငါ့ကြောင့် စိတ်ပိုညစ်ရမယ်။ မေမေကငါ့ကိုချစ်တယ်။ မကောင်းတာဘယ်တော့မှ မလုပ်ဆိုတဲ့

ကလေးအသိနဲ့ တစ်ခွန်းမှ မဆန့်ကျင်ဘဲ တစ်ယောက်ထဲ
ကျေနပ်စွာအခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်သည်။ ကြောက်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့
မေမေ အခန်းတံခါးကို ပိတ်သွားမှ သိရသည်။ ပြတင်းပေါက် ကနေ
အပြင်ဘက်ကိုလည်း နံနဲမှ မကြည့်ရဲ။ ဂျီဂျီရဲ့ လက်စွဲတော်
ဝက်ဝံရုပ်ကလေးကိုလည်း ကြောက်လို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ။
ချွေးတွေအများကြီးထွက်သော်လည်း လက်ဖျားခြေဖျားတွေက
အေးစက်လို့ ။ မျက်လုံးမှိတ်ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း မမှိတ်ရဲပါ။
တစ်စုံတရာက အနားလာရင် ဂျီဂျီ မသိလိုက်မှာ လည်း စိုးသည်။ ။
မေမေရေလို့ အော်ငိုပစ်ချင်သော်လည်း ငိုတာမေမေက မကြိုက်၊
အိမ်မက်ဆိုးတွေ စတင်မက်ဖူးသော ညပင်။ အဲဒီ ညက အိမ်မက်ကို
မျက်စိထဲ စွဲနေအောင် မြင်နေဆဲ။ လန့်နိုးလာတော့ မေမေကဘေးမှာ
ရောက်နေသည်။ ။ ဂျီဂျီတအား အော်လိုက်တာတဲ့ ။ ဖေဖေက
မေမေ့ကိုဆူသည်။ ။ ဒီအရွယ်ကလေးကို ဘာလို့ တစ်ယောက်ထဲ
သိပ်တာလဲဆိုတာ ဖြစ်မည်။ မေမေက ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့ပါ။
မေမေ့မျက်ရည်တစ်စကို ဂျီဂျီမြင်လိုက်သည်။ ။ ဒါပေမယ့်
ဂျီဂျီတစ်ယောက်ထဲပဲ ဆက်အိပ်ခဲ့ရလေသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကို
ဂျီဂျီအရမ်းချစ်လို့ မေမေ့ စိတ်ကြိုက်နေပေးခဲ့တာ အခုထိပဲ။

ဟိုးငယ်ငယ်ထဲက ဂျီဂျီက မေမေမှ မေမေ။ ဖေဖေနှင့်က ဘယ်လိုမှ
ရင်းနှီးလို့ မရ။ ဖေဖေရဲ့ စီးပွားရေးတွေ ဘယ်လောက်ကြီး
အောင်မြင်နေပါစေ၊ ဂျီဂျီစိတ်ထဲမှာ တော့ ရောဂါသည် မေမေက သာ
ပိုထက်မြက်ပြီးတော်သည်။ ။ ဖေဖေကလည်း ကလေးကို ဟိုလိုမထားနဲ့
ဒီလိုမထားနဲ့ ဆိုပြီး ပြောတတ်ရုံကလွဲလို့ ဂျီဂျီအကြောင်းသိပ်ပြီး
စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ သမီးဆိုသော သတ်မှတ်ချက်ဖြင့် သာ ချစ်သည်။ ။
ဒီထက်မပိုဘူးထင်တာပဲ။ အေးလေ မေမေက ဖေဖေချစ်လွန်းလို့

ယူထားတဲ့ မိန်းမ မှ မဟုတ်ဘဲ။ မေမေ့ကိုဖေဖေက အနည်းငယ်
ဂရုဏာသက်ပြီး လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ကြင်နာနိုင်တာထက် မပိုခဲ့ပါ။ ဂျီဂျီသိပ်သိတာပေါ့။ ဂျီဂျီဆိုတဲ့
ကောင်မလေး က လူတွေရဲ့ အရိပ်အကဲကို ဟိုးကလေးဘဝထဲက
သိပ်ကိုနားလည်တာ။ မေမေနဲ့ အတူဆုံး အချက်ကတော့
စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာလေးတွေ ဖန်ဆင်းတတ်တာဘဲ။ ဂျီဂျီကမ္ဘာထဲမှာ
မေမေက အမြဲနေထိုင်သည် ။ မေမေချစ်တဲ့ ကြယ်ကလေးတွေအပြည့်နဲ့
ကမ္ဘာ။ ဂျီဂျီနဲ့ မေမေရဲ့ ကမ္ဘာ။ ဖေဖေ လည်း မလာရ။

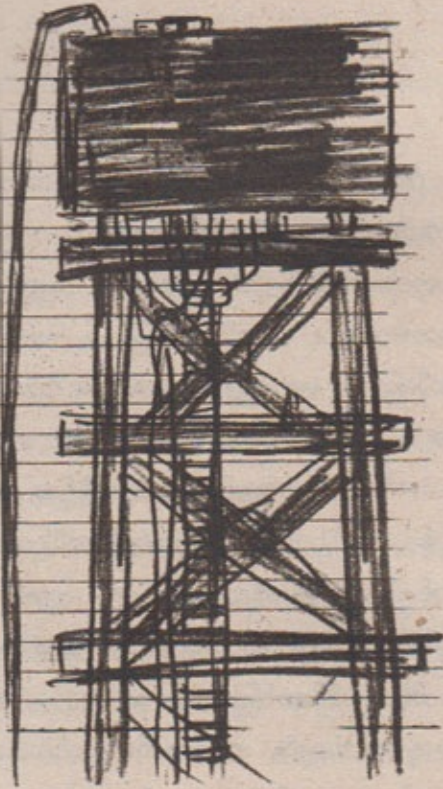
ဂျီ ဂျီ မှာ မေမေကိုသတိရတာ ကလွဲလို့ တခြားစိတ်ညစ်စရာတော့
မရှိဘူး။ မေမေဆုံးပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ ဖေဖေ အန်တီစူးကို
လက်ထပ်ယူတာကလည်း စိတ်ညစ်စရာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါ
မျှော်လင့်ပြီးသား ကိစ္စပဲ။ အန်တီစူး ဟိုးငယ်ငယ်လေးထဲက
ဖေဖေကချစ်ခဲ့ရတာ တဲ့ ။ မိဘတွေ လက်ထပ်ခိုင်းတဲ့ မေမေ့ကို
လက်ထပ်ချိန်မှာ အန်တီစူးက အခုဂျီဂျီအရွယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ။
မေမေနဲ့ လက်ထပ်တဲ့ ညမှာ ဖေဖေမျက်ရည်ကျသည် လို့
မေမေပြောပြဖူးသည် ။ ဂျီဂျီကိုဆို မေမေက လူကြီးတစ်ယောက်နေရာမှာ
ထားပြီး ရင်ဖွင့်နေကြ။ မေမေက ဖေဖေ့ကို သူ့ကိုယ်သူထက် ပိုချစ်ခဲ့
ဖူးသတဲ့ ။ ဂျီဂျီကိုမွေးပြီးတော့ နှလုံးရောဂါဝေဒနာ၏
နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကြားမှာ လွတ်မြောက်ရာတရား ကို မေမေ ရှာတွေ့ခဲ့ပြီ။
ငြိမ်းချမ်းတည်ကြည်စွာနှင့် သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ တဖြည်းဖြည်း
အသင့်ဖြစ်လာသည် ။ သံယောဇဉ်များကြောင့် ပူလောင်ရခြင်းများ
မေမေ့တွင် လျော့ပါးလာသည် ။ မေမေရဲ့ စာအုပ်လေးကို ဖတ်ရင်း
ဂျီဂျီသိလာရတာ တွေ။ ဒိုင်ယာရီမဟုတ်ဘဲ တချို့သောဘဝရဲ့
နေ့ရက်တွေကို စာအုပ်ထဲမှာ မေမေရေးခဲ့သည် ။ ဂျီဂျီအတွက်တဲ့ ။

တကယ်တမ်းတော့ မေမေထင်သလောက် ဂျီဂျီစိတ်တွေ
မရင့်ကျက်ခဲ့ပါ။ မေမေကြိုက်တဲ့ ပုံစံအတိုင်းနေရင်း ခံစားချက်တွေ
တဖြည်းဖြည်း မျိုချတတ်လာတာပဲရှိတာ။ မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာ
ကြောက်တာနဲ့ ဂျီဂျီကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာတတ်လာသည် ။
ဂျီဂျီကအမြဲပျော်နေတာလို့ ပဲ ကိုယ့်ကို ကိုယ် ထင်သည် ။
မေမေမရှိတော့တာကလွဲပြီး ဘာကမှ ဂျီဂျီကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်
မလုပ်နိုင်ဟု ထင်သည် ။ မေမေရဲ့ နှင်းကလေးလို့ ခေါ်သံကိုတော့
ငိုချင်လောက်အောင် လွမ်းသည် ။ ဖေဖေက တောင် နှင်းကလေးလို့
ဘယ်တော့မှ မခေါ်ဘူး။ ဖေဖေခေါ်လဲကြိုက်မှာ မှ မဟုတ်တာ။
“နှင်းဆီဖြူ” ဆိုတာ မေမေပေးခဲ့တဲ့ နာမည်။ ဂျီဂျီဆိုတာက ဖေဖေက
မွေးစပေါက်ကထဲက ပေးခဲ့တာလေ။ ဂျီကျလွန်းလို့ တဲ့ ။ မွေးစပေါက်က
ဘာသိတာမှတ်လို့ ။ မေမေကတော့ အတော်နားငြီးခဲ့မှာ ပဲ။
ကန်တော့ပါမေမေ နှင်းက အဲဒီ တုန်းက သိမှ မသိတတ်သေးတာ။
မေမေ့ကိုချစ်တတ်တဲ့ အရွယ်က ထဲက မေမေစိတ်ဆင်းရဲအောင်
ဂျီဂျီမလုပ်ခဲ့ပါ။

* * *

အခန်း(၃)

၂၂၂-
သုလေချင်းတွေ

မြန်မာတော်
 စာအုပ်အတွက်
 စာအုပ်အတွက်
 စာအုပ်အတွက်
 စာအုပ်အတွက်
 စာအုပ်အတွက်
 စာအုပ်အတွက်
 စာအုပ်အတွက်
 စာအုပ်အတွက်
 စာအုပ်အတွက်
 စာအုပ်အတွက်

သူများ ဆယ်ကျော်သက်တွေလိုဘဲ ဂျီဂျီမှာ
 သူငယ်ချင်းတွေရှိတာပေါ့။ အလင်းဆိုတဲ့ လင်းကြည်သာ၊ ဖိုးသားဆိုတဲ့
 ငြိမ်းချမ်းစစ်၊ ငယ်ပူးဆိုတဲ့ ညိုမီကျော်၊ ဇော်ဆိုတဲ့ ထူးဇော်ထက်၊

ယောက်ျားလေး(၂)ယောက်၊ မိန်းကလေး(၂)ယောက်။ ဂျီဂျီက
လင်းကြည်သာကို အချစ်ဆုံး။ အဲဒါ တခြားလူတွေကို မပြောဖို့
အလင်းကိုနှုတ်ပိတ်ထားရသည် ။ အလင်းက ငကြွေးမ၊
အာဗြစ်န့်မလေ။ တခါတလေ နင်ကငါချစ်သလောက် မချစ်ပါဘူးလို့
ပြောကာ မျက်ရည်ကဝဲတတ်သေး။ ဂျီဂျီက လျှို့ဝှက်တတ်မှန်းလည်း
သိသားနဲ့ ။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပြရပါလိမ့်နော်။ မုန့်တစ်ခုပဲရှိရင်
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘဲ အလင်းကိုပဲပေးမည်။ တော်ပြီပေါ့ ဒီလောက်ဆို။
အလင်းချစ်သလောက် ဂျီဂျီက မချစ်ဆိုတာကတော့မှန်သည် ။ မေမေက
ဘယ်သူ့ကိုမှ လွန်လွန်ကဲတဲ့ သံယောဇဉ်မထား ဖို့ သင်ပြသွားသည် ပဲ။

ငယ်ပူးကတော့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ကြောက်တတ်သူ။
ဆရာမက လူမှားပြီး ရိုက်မိရင် တောင် သူမဟုတ်ကြောင်း မပြောရဲဘဲ
ငြိမ်ခံတတ်သည် ။ ဘယ်လိုလဲမသိ။ ဖိုးသားက ငပေါ။
စာတော်သလောက် ကြောင်တဲ့ မှန်ကြောင်လေး။ ပိန်ညောင်ပိုးဟပ်ဖြူ။
အင်း ဇော်ကတော့ ပေါ်ပြူလာငနဲလေ။ ကျောင်းတုန်းကဆို
ကောင်မလေးတွေ သဲသဲလှုပ်။ အဲဒီ ကောင်က မင်းသား
စတိုင်လ်ဖမ်းတတ်သူ။ ဂျီဂျီတို့ အုပ်စုထဲ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာတာ။
စိတ်ရင်းကောင်းမှန်း သိလို့ သာ လက်ခံလိုက်ရတာ ။ အလင်းဆို
သူ့ကိုပက်ပက်စက်စက် ဝေဖန်ဖူးသည် ။ “အခြောက် ကြီး” တဲ့ ။
ဇော်ကတော့ ဂျီဂျီအနွံအတာကို အတော်သည်းခံသည် ။
ဒေါသတကြီးအော်လည်း ထွက်မသွား။ တခါတခါ ဇော့ကို ဂျီဂျီ
မုန်းလာသည် ။ “အခြောက်” နဲ့ တူလို့ ဟား . . . ဟား။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းမထွက်သေးတော့ ဂျီဂျီတို့ အုပ်စု
အင်မတန်တွဲဖြစ်နေကြသည် ။ ဖေဖေကတောင် မျက်စိမူးလာသတဲ့ ။
အိမ်ကိုခေါ်မလာနဲ့ တဲ့ ။ ဂျီဂျီအကျ..ကို ကမန်းကတန်းလဲ ရသည် ။

အထွေအထူးမရှိ။ ချည်သားဘောင်းဘီ ဖိုးကွာတားနဲ့
တီရှပ်လက်စကပေါ်မှာ ရှပ်အကျ.. လက်တိုတစ်ထည်ကောက်စွပ်။
ဒါဘဲပြီးပြီ။ မေမေရှိတုန်းကတော့ မေမေအလိုကျ ဂါဝန်လှလှလေး
တွေပေါ့။ ဂျီဂျီကတော့ အဲဒီ ဂါဝန်တွေကို မုန်းသည် ။ စက်ဘီးစီးလို့
လည်း မကောင်း၊ စက်တံစီးလို့ ရှိရင်လည်း ဂါဝန်ကမီးပုံးပျံ့ဖြစ်လိုဖြစ်နဲ့
။ ခု ဆံပင်လည်း နည်းနည်းရှည် လာပြီ။ ပခုံးတောင် ကျော်နေ ပြီ။
မေမေကတော့ ဘော့ဟဲယားဆိုတဲ့ စိတ်ပျက်စရာ ဆံပင်ကြီးဘဲ
ညှပ်ပေးတာ။ ဂျီဂျီရပ်က ဂျပန်မရပ်ဖြူဖြူကြီးတွေလိုပဲ။
သိတယ်မဟုတ်လား။ သရဲကားတွေမှာ ပါတတ်တယ်လေ။ ဂျပန်
ကီမိုနိုဝတ်ထားတဲ့ ဆံပင်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ဂျပန်မရပ်ကို။ ခုမှ ဂျီဂျီက
လှလာတာ။ ဟဲ ဟဲ။

“ဂျီဂျီ”

ဟာ အာဗြမ လာပြီ။ ခြံပြင်ကနေ အော်ခေါ်နေလိုက်တာ
ဟိုဘက်တောင်ကုန်းလေးပေါ်က Church ကတောင်
ကြားလောက်တယ်။ “ လာပြီ” ပြတင်းပေါက်ခေါင်းထွက်ပြီး
ပြန်အော်တော့ အခန်းတံခါးပွင့် လာပြီး အန်တီစူးက
ရှူးကနဲလာလုပ်ပြသည် ။ “နစ်ကီအိပ်နေလို့ ဂျီဂျီ တိုးတိုးနော်”
ဂျီဂျီစိတ်ဆိုးရင် သူ့ကိုနာမည်အမျိုးမျိုးပေးသည် ။ နစ်ကီကို ဂျီဂျီလည်း
ချစ်ပါသည် ။ ကိုယ့် မောင်လေးပဲဟာ။ အန်တီစူးနဲ့ ဖေဖေ
အသည်းပိုလွန်းလို့ သူတို့ ရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ မောင်လေးကို မနမ်းဘူး။
ဂျီဂျီ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းသွားရသည် ။ အလင်းက
ဆက်အော်နေအုံးမှာ စိုးလို့ ။

“ဟဲ့ စက်တံ စီးမှာ နော်”

ဘုတ်စက်တ်လေးကိုပိုက်ရင်း ဂျီဂျီလှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

“အေးပါဟာ အခြေအနေ အရပဲ”

“ဟာ ဘာအခြေအနေအရလည်း ဟ၊ သစ်တောလမ်း ကုန်းဆင်းသွားမယ်လေဟာ”

“အေး သွားတာပေါ့။ ဖိုးသားကို သွားနှိုးရအုံးမယ်”

“ဒီမှန်ကြောင်လေးကလည်း အိပ်တုန်းလား”

“မသိဘူးလေ ဒီအချိန် နိုးဖူးလို့ လား”

ဟုတ်သားပဲ။ ဖိုးသားက သိပ်အအိပ်မက်တာလေ။

ဖိုးသားအိမ်ရောက်သွားတော့ လူစုံနေပြီ။ အမလေး ထူးထူးခြားခြားအစောကြီး ထလို့ ပါလား။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လူစုံနေကြတာလဲ”

အလင်းက လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ။

“ဘယ်သွားကြမှာ လဲ”

ဂျီဂျီက လှမ်းမေးတော့ ဇော်က လက်ကာပြသည်။ ။ အော် သူတို့ နှစ်ယောက်က ငယ်ပူး ပြောတာကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြတာကိုး။ ဘာအကြောင်းပြောတာလဲဆိုတော့ သရဲ အကြောင်းတဲ့ ။ သရဲအကြောင်းများ မကြောက်ပါဘူး။ ညတိုင်းလိုလို သရဲလိုကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အိမ်မက်တွေမက်နေကြပဲဟာ။ ငယ်ပူးကပြောတော့ မြို့ပြင်နားက တအိမ်တည်း ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးက အင်မတန်သရဲခြောက်သတဲ့ လေ။ ဂျီဂျီက သွားကြည့်မလားမေးတော့ ငယ်ပူးက ပခုံးတွန့်ပြသည်။ ။ သွားကြည့်ဖို့

ဖြင့် မရဲဘဲနဲ့ များ ။

“ကဲပါဟာ အားလုံးထဲ သစ်တောလမ်းမှာ စကိတ်သွားစီးမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ အလင်း ပြုတ်ကျရင် နင်အာဗြကြီးနဲ့ အော်မငိုနဲ့ နော် ငါရက်တယ်”

မင်းသားပုံဖမ်းနေသော ဇော်ကပြောတော့ အလင်းက
နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့သည် ။

“ဘာရှက်စရာရှိလဲကွ၊ နာလို့ အော်ငိုတာပဲဟာ”

ဖိုးသားက ဝင်ပြောတော့မှ ဇော်က အလင်းကိုမျက်စောင်းထိုးပြီး
ခြံတံခါးဖွင့်ကာ ထွက်သွား သည် ။ အခြောက်လို့ အားလုံး
ဝိုင်းပြောကြမှာ တော့ ဇော်ကကြောက်သည် ။ ဘာဖြစ်လဲ စတာပဲဟာ။
အခြောက်လို့ ပြောတာ ဘာနာစရာရှိလဲ။

“ဟေး” ပျော်ရွှင်စွာအော်လိုက်သော အသံများက ကျယ်လောင်စွာ
လွင့်ပျံ့လာသည် ။

ကုန်းထပ်ကနေ ဘုတ်စကိတ်ကိုစီးပြီး အရှိန်နဲ့ ဆင်းရတာ ကို
ဂျီဂျီတို့ အားလုံးကြိုက်သည် ။ ချော်လဲခူးပြဲတော့လည်း အလင်းကလွဲပြီး
ဘယ်သူမှ မဖြူကြ။ ပြန်ထပြီး စီးလို့ ရရင် ပြန်စီးတာပဲ။ စကိတ်စီးပြီးရင်
တို့ ဟူးနွေးသွားစားကြအုံးမှာ ။ ပြီးရင် ရေစင်ကြီးပေါ်မှာ
သွားပြီးစာအုပ် ဖတ်ကြ မည်။ ထမင်းစားချိန်မှ လမ်းခွဲ။ ညနေပြန်ဆုံ။
ဂျီဂျီတို့ နဲ့ မြို့ကလေးက မွေးကတည်းက ခွဲခြားမရခဲ့။ မွေးကတည်းက
ဘယ်မြို့ကိုမှ ပြောင်းရွှေ့မနေခဲ့ဖူးဘူး။

ရေစင်ကြီးပေါ်ကနေရပ်ကြည့်ရင် ဂျီဂျီတို့ ခြံကလေးကို
သေးသေးလေးမြင်ရသည် ။ ဂျီဂျီတို့ ခြံ က အနိမ့်ပိုင်းမှာ မို့ မြင်ရသည် ။

ရေစင်ကြီးကမသုံးတော့တာကြာပြီ။ သိပ်လဲမမြင့်လှ။ ထုထည် ကသာ
ကြီးတာ။ ရေစင်ကြီးအောက် မလှမ်းမကမ်းမှာ တော့
ပန်းနှမ်းစိုက်ခင်းတွေ။ စိုက်ခင်းတွေ ကြားမှာ လည်း ဂျီဂျီတို့
ပြေးလွှားဆော့ဖူးသည် ။ ဟိုးရှေ့ဘက်မှာ တော့
ထင်းရှူးပင်တန်းကလေး။ ဂျီဂျီတို့ ရဲ့ ပစ္စည်းအချို့ ရေစင်ကြီးပေါ်မှာ
ရှိသည် ။ ဖိုးသားအိမ်ကသယ်လာတဲ့ မွေ့ယာအစုတ်ကြီးက
ရေမြုပ်တုံးကြီးရယ်၊ လှုပ်ကုလားထိုင်အဟောင်းကြီးကတော့
ရေစင်ကြီးပေါ်မှာ အစကထဲက ရှိသည် ။ ဟောင်းနေတာကလွဲလို့
မပျက်စီးသေး။ ထိုင်လို့ ရသည် ။ ငယ်ဖူးရဲ့ စားပွဲခုံပေါက်စနလေး ရယ်။
ဂျီဂျီလာထားထားတဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆော့တဲ့ ဘိုမရပ်တရပ်လည်း
ရှိသည် ။ ထင်းရှူးပုံး ထဲမှာ တော့ မိနီပိုလီတို့ ၊ မြွေလှေကားကဒ်တို့လို
ဆော့စရာတွေ။ အလင်းရဲ့ ပန်းအိုးကိုတော့ နေကြာ
ပန်းစိုက်ထည့်ထားပြီး ထင်းရှူးပုံးပေါ်တင်ထားသည် ။ ပြီးတော့ ဇော်ရဲ့
မှန်တစ်ချပ်။ မှန်ကတော့ ကြည့်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်
ရောက်နေရင် နေရောင်မှာ ထောင်ပြီး အချက်ပြဖို့ ။ တခါတလေ ဇော်နဲ့
ဖိုးသားက နှစ်ယောက်ထဲလာနေရင်နေတာ။ ဂျီဂျီတို့
မိန်းကလေးသုံးယောက် လိုက်ရှာရင် မှန်ကိုနေရောင်မှ ထောင်ပြီး သူတို့
ရှိကြောင်း အချက်ပြလေ့ရှိသည် ။

ငယ်ဖူးနဲ့ အလင်းက ရေမြုပ်တုံးကြီးပေါ်မှာ လွဲပြီး စာဖတ်နေသည် ။
အခုတလော သူတို့ တွေ စိတ်ဝင်စားနေကြတာ သရဲအကြောင်းတဲ့ ။
ဂျီဂျီကတော့ မဖတ်ချင်ပါဘူး။ ဇော်နဲ့ ဖိုးသားက ဖျာပေါ် မှာ ထိုင်ပြီး
ကျားထိုးနေကြသည် ။ ဂျီဂျီကတော့ သူတို့ မထိုင်ရဲတဲ့
လှုပ်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ကြည့်နေသည် ။

“ဟဲ့ ဂျီဂျီ လာအုံး။ ဒီစာအုပ်က ကြောက်စရာကောင်းတယ်

ဇာတ်လမ်းငါပြောပြမယ်”

ငယ်ပူးအကျင့်က ဒီလိုပဲ ဇာတ်လမ်းပြောရတာ
တော်တော်ကိုဝါသနာပါတယ်။

“ဟာ နားမထောင်ချင်ပါဘူး သရဲလဲမကြောက်ဘူး”

ပြောရင်းနဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သတိရလာသည် ။
ရေစင်ကြီးပေါ် ပထမဆုံး ကြောက် ကြောက်နဲ့ တက်ကြည့်ကြသောနေ့။
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်တွဲထားရင်းကနေ ရေစည်
ပုံးကြီးထဲကနေ အသံတွေကြားလာရသည် ။ ဆူညံပြေးလွှားနေသော
အသံတွေ ညည်းသံတွေ။ ဝုန်းခိုင်းကြဲနေတာပဲ။
အားလုံးအကြီးအကျယ်လန့်ကာ ဆင်းပြေးကြမယ်အလုပ်
သတ္တိအကောင်း ဆုံး ဂျီဂျီက ရေစည်းပုံးကြီးကို ဘေးမှာ ကပ်ထားတဲ့
လှေခါးသေးသေးလေးကနေ တက်ကြည့်ဖို့ ပြင်သည် ။ ကျန်တဲ့
လူတွေက ဝိုင်းဆွဲသော်လည်း မရ။ အိမ်ကယူလာတဲ့
လက်နှိပ်ခါတ်မီးကိုကိုင်ပြီး တက်သွားသည် ။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့
ပြေးလည်း ပြေးချင်သည် ။ ဂျီဂျီကိုလည်း မထားခဲ့ရက် သည် မို့
လေးယောက်သားပူးကပ်ပြီး ရပ်ကြည့်နေရတာ ပေါ့။
လှေခါးကျဉ်းလေးအတိုင်း ဂျီဂျီ တက်သွားရင်း ရေစည်ပုံးကြီးအဝကို
ရောက်လာသည် ။ ကြောက်စိတ်ကိုမျိုချပြီး လက်နှိပ်ခါတ်မီးကို
အသာထိုးကြည့်လိုက်တော့ အားပါး ခိုတွေအများကြီးဘဲ၊
အသိုက်လုပ်နေတာ။ ခိုဥတွေရော၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်တဲ့ လူတွေကို
နောက်ချင်လာတာနဲ့ အရမ်းကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြေးဆင်း
သွားတော့ အားလုံးဝုန်းဆို လိုက်ပြေးဆင်းလာကြသည် ။
အောက်ရောက်တော့ ဘာတွေ့လဲ ဘာတွေ့လဲလို့ ဝိုင်းပြီးအလန့်တကြား

မေးကြတော့မှ ခိုတွေလို့ ဂျီဂျီ ရယ်ပြီးဖြေလိုက်ရာ ဝိုင်းဆဲ ကြတာပေါ့။

နောက်ပိုင်းကျတော့ ခိုတွေမရှိတော့ပါ။ ဂျီဂျီတို့ က ရေစင်ကြီးကို ခဏခဏ တက်သွား ကြတာကိုး။ ပြန်တွေးပြီး ရယ်ချင်လာသည် ။ ခိုတွေကိုများ သရဲထင်လို့ တဲ့ ။ ရေစင်ကြီးပေါ် မသွားဖို့ ဖေဖေက ပြောသော်လည်း ဂျီဂျီနားမထောင်၊ ဒီနေရာလေးကို ဂျီဂျီကတော့ ကြိုက်တာပဲ။

“ဗိုက်ဆာ လာပြီ”

ဇော်က ထအော်သည် ။

“အေး ငါရောပဲ”

ဖိုးသားကတော့ အမြဲဗိုက်ဆာနေတာပါ။

“ပြန်ကြမယ်လေ နောက်နေ့ငါ့ပုံဆွဲစာအုပ်ယူလာအုံးမယ်”

ငယ်ပူးက ပန်းချီလည်း မတောက်တခေါက် ဆွဲတတ်သည် ။
ရေစင်ကြီးပုံတောင် သူဆွဲထား သေးတာ။ သိပ်လဲမတူပါဘူး။

* * *